

**Ispanija, Aragonas, Pirėnų kalnai
Ekspedicija į Arañonera sistemą, 2007m. rugpjūtis**

Ekspedicijos dalyviai

 <p>Evaristo. Ekspedicijos vadovas De Gracia, Barcelona</p>	 <p>Jordi. Speleo-klubo "De Gracia" prezidentas Barcelona</p>	 <p>Carolina, Barcelona</p>	 <p>Jaume, Barcelona</p>
 <p>Jesus, Cartagena</p>	 <p>Pepe (Jose), Cartagena</p>	 <p>Angels, Barcelona</p>	 <p>Patricia, Barcelona</p>
 <p>Cristian, Barcelona</p>	 <p>Oscar, Madrid</p>	 <p>Roger, Barcelona</p>	 <p>Pedro, Madrid</p>
 <p>Paul, Barcelona</p>	 <p>Francesc, Barcelona</p>	 <p>Aleksej, Maskva</p>	 <p>Andrej, Maskva</p>
 <p>Aidas, Vilnius</p>	 <p>Irena, Vilnius</p>	 <p>Vytautė, Vilnius</p>	 <p>Vidmantas, Varėna</p>
 <p>Egis, Vilnius</p>	 <p>Gediminas, Vilnius</p>	 <p>Laura, Vilnius</p>	 <p>Mindaugas, Vilnius</p>
 <p>Roger, Barcelona</p>			

Arañonera Sistema (tekstas Speleo-klubo „De Gracia“):

The Arañonera System is located in the mountain range of Tendeñera, which is in the Aragon part of the Pyrenees, just a few miles from the french border. It's very near the small village of Torla, at the west of the well-known valley of Ordesa (National Park of Ordesa and Monte Perdido). It's an alpine karst located between 1,300 and 2,900 meters of altitude.

The "jewel of the crown" is the Arañonera System, which has a drop of 1,349 meters and a development of 42,700 meters (with 9 entrances linked to the system). Representing one of the most amazing crossings, besides the traditional T-1 / Santa Elena Cave (which has a drop of 550 meters), is the C-7 / Santa Elena Surgence, with a drop of 1,338 meters and a run of over 9 kilometers; after the Lampechstofen in Austria, it's the deepest crossing in the world.

Dienoraštis

(Irena Gudaitienė)

Bagażas

Iki paskutinės minutės norėjau tikėti, kad štai štai ... ir mano kuprinė pasirodys ant lėtai slenkančios bagažo juostos .. tuo labiau, kad Aido gremėzdiška, beformė ir iš toli matoma „Tatonka“ viena pirmųjų sėkmingai išvažiavo tarp vienodų kvadratinių juodų lagaminų. Deja ... Jausmas beviltiškas. Ką daryti? ... Juk į kalnus ... Kodėl man taip nutiko ... Likti Barselonoje? Važiuoti? Registruojam dingusį bagažą, kartu skambinam Evaristo. Jis padiktuoja aerouosto darbuotojui adresą Barselonoje, o mums prisako laukti rusų ir niekur iš oro uosto nevažiuoti. „Jūs už dviejų valandų paims, šiandien važiuosite į kalnus“. Ką? Be daiktų? ... Bet tą akimirką jau panika pradeda rimti, ir aš susitaikau su mintimi, kad likimo nepakeisi ir bus įdomus „išgyvenimo žygis kalnuose“.

Susitikę su *Aleksejum* ir *Andriuša* nusėdam vietinio plauko aerouosto kavinukėje, kol mums į petį nepastuksena žmogus su dideliu lapu rankoje ir užrašu: „Speleo Arañonera“, tarsi to lapelio labai reikėtų. :) Tai - *Frances*.

Rusai labai tikėjosi, kad dar turės pusdienį Barselonoje ... sako „problem, mes neturime palapinės“. Frances be komentarų mus visus 4 ir 3 didžiules kuprines sukiša į savo mašinytę ir veža į turistinių prekių Supermercado. Ten mūsų draugai išsirenka keistos formos ir konstrukcijos palapinę, kuri pati „pasistato“, o kol supakuota, primena plona atsarginį mašinos ratą. :) Pasinaudojant proga, aš dar perku miegmaišį ... daiktų šiaip ar taip neturiu – ir visi važiuojam dar šiek tiek, kur susitinkam su *Jordi* ir *Christian*. Pasiskirsčius po ekipažus, mauname išdegusiais Ispanijos laukais ir kalvomis į Aragoną. Aš važiuoju su *Jordi*, kuris be paliovos bando mane kalbinti ispaniškai. Įsitempus ir atidžiai klausantis, suprantu viską. Bet po kurio laiko pavargau ... ir nesistengiau „aktyviai palaikyti pokalbio“.

Ermita

Po vakarienės skubame į Ermita de Santa Elena, t.y. klubui priklausančią pusę senovinio akmeninio namelio. Trumpai pasilabinę su ten jau laukiančiais visais lietuviais, sumingame. Kas nežino – jokių patogumų tame namelyje - bažnyčioje nėra, tik stogas virš galvos ir miegapelių draugija. :) Labanakt ...

Kitą dieną ispanai anksti atsikėlė ir visus triukšmingai pažadino. Sunkiom galvom visi lyg sulėtintam filme pradėjom pakuoti daiktus, gerti kavą ir po truputėlį tempti daiktus link mašinų. Ant kelio jau laukė nenusakomo amžiaus senjora iš Britanijos ir bandė išsiaiškinti, kaip jai praeiti visą Arañoneros trasą. Po ilgų kalbų, teko sau pripažinti, kad tikriausiai tai pagyvenusiai moteriškei „ne visi namie“, ir išvažiavome į Linas de Broto pakuoti daiktu užsimitimui.

Ten laikas visiškai sustojo ... iki sraigtasparnio krūva laiko. Visi zujo pirmyn ir atgal – kas daiktų į vietinį barą – garažą (jį su rusais praminėme „baza-bar“), kas produktų į parduotuves. Pamažu į pievą prie kaimelio susirinko beveik visi būsimosios stovyklos dalyviai. Iš Barcelonos atvažiavo Evaristo su savo žmona Carolina bei dvi moterys – Angels ir Patricia. Tuoj pat pasirodo ir puikiai pažįstamas Jaume su sūnumi, kuris su *Jordi* organizuoja krovinių pakavimą. Dar vėliau prisijungia iš Madrido Pedro ir Oskaras ir „Cartagena boys“ – šį kartą tik *Jesus* bei nematytas speleologas Pepe (tikrasis vardas Jose). „De Gracia“ klubas ekspedicijos dalyvius aprenkia gražiais specialiai stovyklai pagamintais raudonais marškinėliais ir apdalina knygomis apie Arañonera. Susipažįstame ir laukiame, besislėpdami didžiulių baltų transportinių maišų šešėlyje, kol pagaliau atskrenda mažas spalvingas sraigtasparnis ir, spragsint tikriausiai visiems turimiems fotoaparatus, mūsų krovinyms dingsta už artimiausio kalno.

Dar liko „pratempti“ kelias valandas. Per kaitrą eiti į kalną – savižudybė. Felikso, baza-bar savininko,

žmona paruošia tradicinius ispaniškus pietus: primero (salotos, sriuba arba pasta, t.y. makaronai), segundo (veršiuokas, ériukas arba triušis) ir visos eilės posterijų, t.y. desertų. Dar namų vynas, tirštas ir klampus – skanus gerti praskiestas mineraliniu vandeniu .. Žodžiu, ispaniškai virtuvei reikėtų skirti kelis atskirus lapus.

Pirėnai

18val. prasidėjo kopimas link stovyklos. Išrinktiesiems dar pavyko bent porą – trejetą kilometrų pavažiuoti miško zona ... o kiti kepinant saulei pradėjom slinkti viršun. Sunku, visiems sunku. Sustodavome prie bet kurio šaltinio, kur šaltame vandenyje plovėme ne tik veidus ir rankas ir šlapinome šaltu vandeniu kepures nuo saulės ... Kai kurie sugebėjo ir galvas pakeliui išsitrinti. Na, sunkiausiai, tai be abejonės buvo Hippiui. Jau bare buvo piktas, kaip šeškas ir visus siuntinėjo iš kur negrįžtama. O pakeliui ištuštino n-tąjį savo taip vadinamą „dūdmaišį“ vyno... Ir šiaip ne taip atsilikęs nuo visų toliausiai užlipo iki stovyklos. Jordi susirūpinęs sako: „Ar matėte, kad žmogus pasiklydo?“. Sakau - „Ne, jis fotografavo“. Man buvo gėda, todėl melavau ...

Po to tradicinis stovyklos įrengimas, palapinių statymas. Mes su Aidu prisiglaudėme pas Egį, nes palapinė buvo kažkur pakeliui ... iš Oslo.

Išsimiegojus reikėjo pabaigti įrenginėti stovyklą. Bendra didžiulė palapinė – virtuvė jau buvo įrengta iš vakaro. Iš svarbių darbų iki pietų reikėjo padaryti uždangalą nuo saulės po didžiule uola paslėptam vandeniui ir bendrai įrangai. Darbas vyko esant pastebimam darbingų žmonių pertekliui – trys, keturi dirba – o minia aplink stovi ir ką nors laiko, ar tiesiog palaiko dirbančius. :) Dar reikėjo uždengti iš viršaus nedidelį urvą – šaldytuvą maisto produktams, surinkti mažą baseinėlį ir prikasti į jį sniego tirpdymui, bei dar kelios smulkmenos – generatorius, elektros „ivedimas“ ir pan. Tiesa – didžioji palapinė buvo apšviečiama elektros lemputėmis. Vakaraš tai buvo mūsų visų oazė, nes sėdėdavome dažniausiai iki 12-tos nakties. O ir kartu gelbėdavomės nuo šalčio, lietaus ir vėjo.

Visi Evaristo, ekspedicijos vadovo, prašymu surašome sąrašą dalyvių: vardas, pavardė, klubas, gyilis, kuriame dirbome, kiek metų užsiimame speleologija ir pabaigai – svarbu – pažymime, kas mokame daryti topo. Ten net neklausia, ar moki mazgus ir kabinti įrangą :))) ... čia savaimė aišku, net kalbų nekyla. Nuo to atleidžiamas tik Egis ... na ir Vytautė. Kelionės pabaigoje dauguma įvertino, kad paragavo tikrosios speleologijos – ne tik speleo-turizmo ir ne tik sportinio pasivaikščiojimo virvėmis.

Po pietų pirmas išėjimas į urvą. Aš pasiskolinau Aido įrangą ir drabužius ir visi lietuviai ... ir rusai ... ir .. pasirodo ... iš paskos - diididelė dalis ispanų – visi susiruošėme į Foratin – Foraton traversą. Dauguma norėjo aklimatizacijos ir pasižiūrėti šį gražų ir nesudėtingą urvą. Tuo labiau, buvo puiki proga Vytautei išbandyti, kas yra speleologija. Mes slapta ruošėme savo simbolinį pasveikinimą jaunavedžiams, nes nieko normalaus ir negalėjo išeiti: 1,5 kg žvakučių ir kitų gėrybių liko toje nelemtoje kuprinėje. Užpūškavome iš lėto prie Foratin. Iki jo status pakilimas, be aklimatizacijos einasi labai lėtai. Visi, kas nebuvę dar šioje stovykloje pakeliui susižavėję puolė fotografuoti edelveisus. Šių nuostabių gėlių – ištisa pieva. Gedas čia pat nuskynė kelis žiedus ir įteikė saviškei. Wow. :) Laura su Mindaugu išskubėjo pirmi, ten išdėliojo iš asmeninių resursų iškrapštytas kelias žvakutes – tabletes ir vietoje šampano – Coca Cola. Na, svarbiausia, kad po trumpo moralinio – psichologinio strigimo pirmo šulinio viršuje mūsų svarbiausi šio išėjimo herojai pagaliau sėkmingai nusileido į tamsą. Toliau viskas ėjo kaip iš pypkės ... Ispanai jau buvo nukūrę tolyn. Mes atluptom ir suvalgėm lietuviškas lauktuves, išgėrėm „putojančius gėrimus“ ir pirmyn.

Dėl to vaizdo, kurį pamatėme, buvo verta eiti ten .. ir dar ne tiek eiti. Kitas traverso įėjimas Foraton yra kitoje kalno pusėje ... aukštai aukštai. Prie jo prieiti praktiškai galima tik naudojantis virve. Stovi, tarsi dideliame lange ir po tavo kojomis kalnai kiek akys mato. Tyliai tilindžiuoja avyčių varpeliai. Jos iš tokio aukščio atrodo tarsi baltas amaras ant žalio pakloto. Karts nuo karto žemiau mūsų praskrenda įspūdingo dydžio grifas. Sėdėjom ir gėrėjomės, nebijodami pasirodyti ištižusiais romantikais.

Kol sėdėjome lange – buvo šviesu, erdvę buvo užtvindę šiltos spalvos. Atgal iš urvo išlindome jau praktiškai tamsoje. Tarsi kitoje planetoje. Temo sparčiai, kaupėsi juodi lietaus debesys ... greičiau į stovyklą.

Naktį lyja. Egio „maksiminė“ palapinė peršlapo. Šalta .. miegmaišio galas net varva, kojos šlapios. Bandau riestis į kamuoliuką, kad nemirkti baloje, bet sunkiai pavyksta.

Dzin dzin .. avių bandos suka ratus apie stovyklą ir slepiasi šalia uolų pakriaušėse.

Oras negerėja, bet ryte nelyja. Evaristo pranešė, kad prognozės prastos ... ateina lietūs. Iš ryto aptarus galimus išėjimų į urvus planus, beveik visi susiruošė į S1, pagrindinį Arañoneros įėjimą. Tikslas – toliau aklimatizuotis prie urvų, ir keliomis grupėmis nugabenti krovinį iki –500m Bivak'o ir iki -300m galerijos. Taip pat iš galerijos išnešti šiukšles. Sukrovėme požeminę stovyklą, maistą, įrangą, karbidą į transportinius maišus.

Roger, Jordi ir katalonietės merginos kabins virves prie įėjimo aukštyn link S-2 ir S-3. Ten niekas nebuvo jau 20 metų. Ir topo nedaryta. Atstumas nedidelis, bet darbo ilgam.

Gedas, Aidas, Aleksejus ir Pedro išėjo pirmi. Po valandos – Irena, Egis, Vidmantas ir Andrejus. Dar po valandos – Laura, Mindaugas ir Frances. Egis naujokas, bet laikėsi šauniai. Paskutinioji grupė mus išsiuntė pirmus, su mintim „mes jus vis tiek pralengsim pakeliui, o kad nešalti – iš karto kilsim iš galerijos pirmi“. Na gerai, kitas ginčytūsi. Bet ėjom taip, kaip suplanuota. Klaidus nusukimas per škurniką surastas lengvai, leidomės neskubėdami, bet ir nestoviniuodami. Paskutiniame šulinyje nežinia iš kur pradėjo tekėti sienomis upeliai vandens, ir gana skalsūs kriokliukai. Per kordurą peršlapau beveik kiaurai, nors kojomis ir atsispyrinėjau nuo sienos. „Greitosios“ losikų grupės dar gerokai teko mums palaukti galerijoje. Tuo pačiu išgirdome balsus iš grįžtančiųjų ketveriukės. „Kas atsitiko?“ Pasirodo praėjimas užpiltas, virvė dingsta stiprioje srovėje, urvo praėjimas užtvertas griausmingo krioklio. Pedro plunksnelė ant šalmo pavirtusi į nenusakomos spalvos ir formos stagarą ... Kas per velniava. Lipam visi lauk. Mes vėl pirmi. Darosi šalta.

Kol laukiu 70m užlipančio Egio, rankų pirštai sustingsta neatlenkiamai ir pradeda krėsti nevaldomas drebulys. Jau ir lipant nebeatšyla raumenys. Sugrįžus, iš karto organizuojamės „deficitinės“ arbatos, kurios ispanai nepraktikuoja stovykloje. Citrinos su medumi.

Klausomės pasakojimų išsižioję – viršuje praėjo liūtis. Liūtis tokia, kokios jie (ispanai) nebuvo matę per visą tyrinėjimo laikotarpį. Nuo Foratin pusės uola tapo kriokliu. Kriokliai pylėsi nuo visų aplink esančių sienų ... Per stovyklą pradėjo tekėti kalnų UPĖ ... Deja, šio vaizdo nematėme. Tik nuotraukose. Užtai matėme potvynį urve.

Vytautė, tegul nepyksta, bet labai juokingai pati papasakojo savąją dienos versiją – prieš liūtį išsirušė krioklyje kažką išsiskalbti. Iki ten netoli – 1val kelio žemyn, atgal apie 1,5 val neskubant. Neklaidu ir viskas labai aišku. Išsiskalbė su kaupu. Viena liūtyje ... permirko kiaurai. Visi takai virto upėmis. O po lietaus užėjo rūkas ... Kokių minčių jai nesisuko galvoje .. ir miegoti po akmeniu, ir kad, kaip jos žodžiais tariant - „vištos“ - dabar turės visa ekspedicija ieškoti kalnuose.... Praskaidrėjus orui grįžo .. po kokių 6-7 valandų. Manau, ji tokio pasivaikščiojimo ilgai nepamirš... Iš „loundry“ istorijos su Andrejum juokėmės iki pilvo spazmų.

Praėjus dar valandai mano įšalas nuo praeitos nakties ir sušlapimo urve jau pasiekė kaulų smegenis. Drebulys nesiliauja ir savijauta baisėja. Bandau šildytis miegmaišyje, bet ir tas gyvatė šaltas ir šlapias Jau nebesinori nei keltis, nei judėti, nei eiti vakarieniauti. Gelbsti padėti Vytautė su Gedu. Tempia mane į savo sausą palapinę ir sausą miegmaišį. Nepajuntu kaip užmiegu. Pirmą kartą šilta ... ir ryte – net nustebau – jokios ligos. Nors iš požymių atrodė, kad jau bus \$%&^*

Ir tada stovyklą užgulė niebla ... Šį ispanišką žodį dėl jo tam tikrų slaviškų sąskambių ir vaizdingo Andrejaus pavaizdavimo, ką tai reiškia, - įsidėmėjome ilgam.

Niebla tai ne tik rūkas .. tai būseną. Žmonių elgesys, juokeliai, pasisėdėjimai su vynu palapinėse, nebylus vaikščiojimas iš vienos vietos į kitą.

Dalis žmonių išsirušia į vietinės reikšmės urvelį (S-41??) prasiblaškyti. Sako, ten gražūs ledo stalagmitai ir stalagmitai. Tarsi mažas traversas – viena grupė kabina vieną urvą, Laura su Mindaugu – kitą.

Vidmantas buvo vos ne prievarta išsiųstas fotografuoti ledo stebuklą.

Na, jau turbūt stebuklais neverta tikėti. Ledo jokioje formoje ten nebėra. Gera praktika kabinant įrangą ir landžiojant per siaurumas. Ten, kaip visur aplink –absoliučiai visur – nuobirynai, ir krentantys ant galvų akmenys.

Stovykloje, pralaukę Linas de Broto visas audras ir nieblas, pasirodo dar du ekspedicijos dalyviai: Jesus ir Pepe (tikrasis vardas Jose).

S-2, S-3 pagaliau pasiekti. Kažkuriuo metu prie jų prisideda ir Gedas. Kabina įrangą į gilų šulinį .. ir jam pačiam, ir visiems netikėtai bumt ir nusileidžia tik 10-12m .. patekdamas į S-1. Topo visiškai netiksli. Piešta iš akies. Roger pasakoja vaizdingai .. ten tokia nauja galerija, tokia galerija. Evaristo šypsosi, nes pasakojimuose jos dydis su kiekvienu kartu vis didėja. Ach tas atradimo troškulys ir džiaugsmas ...

Gal pagaliau oras pasitaisys? Laikas bėga .. o ekspedicija tokia trumpa ... Iš lūpų nedingsta žodis „niebla“....

Oras ne pats geriausias .. bet Evaristo iškilmingai tiksliai atkartoja gautą optimistinę meteo prognozę ir anksti ryte organizuojama „main attack“ ... t.y. darbą vengrų atrastame kilometre. Jesus ten buvęs pernai, turėtų nuvesti žmones.

Gana greitai sutariama, kad eis 4 ispanai, 2 rusai ir 2 lietuviai. Bus dirbama dviem grupėmis, stovykloje miegos paeiliui: 10val miegama, 10 dirbama. Pirmoji grupė išeina 12-tą dienos, o likusieji – 12-tą nakties. Suskirstomos grupės: Aidas, Aleksej, Pepe ir Jesus eis pirmieji. Antroje grupėje Pedro, Oskar,

Andrėjus ir dar trūksta vieno. Čia pat pasirodo apsimiegojęs Mindaugas. Ir nors visi žino, kad Mindaugas irzlus ir piktas kai neatsibudęs, nevalgęs, nori miego ar nepatenkintas kažkuo – dažniausiai Aidu, nekreipdami dėmesio į bumbėjamą siūlo eiti jam, kaip potencialiausiam kandidatui. Viskas. Nuspręsta. Ruošiamasi išėjimui.

Tuo tarpu, likę lietuviai ilgai laukė progos patyrinti aukštas uolas virš S-1, S-2 ir S-3 įėjimų. Ten iš apačios aukštai matosi keletas labai viliojančių langų, kuriuose niekas nebuvo. Iš vienos per lietu tekėjo krioklys. Galbūt galima surasti dar vieną įėjimą? Patikrinti galima tik leidžiantis iš viršaus, t.y. pradžioje reikia užlipti ant stataus kalno ir leistis su ilgiausiomis turimomis stovykloje virvėmis.

Gedas, kuriam ši diena stovykloje paskutinė, suvadovauja tyrinėjimams. Jis, Egis ir Vidmantas pasiima apraišas ir kopias. Aš lydžiu. Turime dvi racijas, dar vieną raciją turi Evaristo. Vyrai, kaip kalnų ožiai šuoliuoja byrančiais skalnikais. Aš kažkiek lipu ... ir pirmą kartą gyvenime tokioje vietoje pasakau „negaliu“. Negaliu užlipti į uolą be apsaugos. Gerai, kad dar būtų tvirta uola, bet kartais nuo karto skalnikas pajvairinamas mažų akmenukų nuobirynu.

Apeinu statumas šonu, užlipu ant kalno keteros ir balansuodama tarsi peilio ašmenimis, bandau prisiartinti prie vyrų. Nuo ten matosi Pirėnų grandinės priklausančios Prancūzijai. Gražu. Ant gretimos viršukalnės lizdą susisukę grifai.

Apačioje matau Gedą ir Egį ant lentynos kalančius spitus. O visiškai kalno papėdėje stovi su racija Evaristo ir Carolina. Maži mikroskopinio dydžio žmogeliukai.

Taip pat matosi, kaip pirmoji grupė, einanti 4 paroms į kilometrą, išsirusia iš stovyklos ir pranyksta urve. Vidmantas dar kurį laiką įkalbinėja, sakau griežtą NE, ir leidžiuosi pas Evaristo. Hipis man atiduoda savo fotoaparata ... Dėl visa ko ... □

Gal ir gerai, kad nusileidau ir pagelbėjau vyrams iš apačios. Jaučiausi ten daug naudingesnė ir kartėlio dėl savo baimių iš karto nebeliko. Evaristo man atidavė raciją, nes dažnai reikėjo greitos reakcijos ir trukdė kalbos barjeras.

Gedas tarsi mažas vabalėlis pradėjo leistis į pirmą skylę. Nurodinėjant „kairėn“, „dešinėn“, „žemyn“, jis pateko į grotą ir dingo jos viduje. Iš paskos nusileido Vidmantas. Sako – yra vėjas, bet užgriuvę akmenimis. Pradėjo kasti. Darbas užtruko, žemyn krito iš grotos išskrendantys akmenys. Lyg tyčia, ispanai susiruošė į apačioje esančius S-2 ir S-3 Koks velnias... Žiauriai pavojinga. Dar teko ne tik patarinėti, kas ir kaip ten ant sienos, bet ir suderinti žmonių judėjimą per akmenų lietu apačioje. Stresas. Kartas nuo karto rėki visa gerkle „Piedra!!!!!!!!!!“ (*akmuo* isp.)

Evaristo Hipio teleobjektyvą pradėjo naudoti kaip žiūronus. Laikas eina, akmenų kasimas stabdomas ...

Gedas leidžiasi dar žemyn, jo nebesimato. Ten iš išorės atrodo tarsi koks meandras, esantis viršuje įstrižai žemyn einančios lentynos, kurios apatinė dalis kaip tik baigiasi ties S-2 įėjimu. Dalis ispanų tuo metu sulipo į S-2. Bet kaip tik tuo metu ant virvės kabojo Frances. Ir Gedas per racija nervingu balsu sako (jei Gedas taip sako – rimta). „Irena, man ant kojos didelis akmuo. Aš jį laikau. Pasakyk, kad greitai iš ten dingtų žmonės“. Evaristo rėkia „ Frances, greitai dink iš ten.“ Žmogus iš išgąščio sustingsta ant virvės. Jis yra kaip tik ties lentynos pabaiga. Evaristo rėkia „Lipk“. Aš Gedui – „laikyk kiek gali“. Frances lipa ir susigūžia po atsikišusia uolos atbraila. Kaip tik tą sekundę Gedas sako: „Leidžiu akmenį, ar supratot? Leidžiu akmenį, neišlaikau. Jei nepaleisiu, nučiuošu su visu nuobirynu“. Tuo metu mes matome kaip pasišokinėdamas ir siaubingai dundėdamas išlekia didžiulis luitas ... ir artėja link Frances. Tiesiai. Sekundės atrodo amžinybe, ir ta uola ištykšta tiesiai į uolos atbrailą virš Frances, suskildama į daugybę mažesnių akmenukų. Mano rankos pasidaro vatinės ir matau, kaip tą akimirką Carolina rankomis užsidengia akis. Evaristo pašaukia vardu. Viskas gerai.

Gedui liepia nekvėpuoti, kol Frances persisega ir užlipa į saugią vietą. O po to, kai tik Gedas žengė į meandrą, prasidėjo ne tik atskirų akmenų kritimas, bet visas ant jos esantis nuobirynas siūbtelėjo kaip akmenų upė margučių ridenimo lenta.. Nuobirynas nesustojamai, žengiant žingsnį po žingsnio, tekėjo žemyn.

Patikrinta – nieko. Tuo metu užlipa iš stovyklos iki mūsų Oskaras ir sako, kad ta lentyna jis atsargiai vaikščiojo vakar, ir kad Gedui galima tiesiai nusileisti iki S-3 virvių. Vidmantas ištraukia virvę ir ruošiasi iš grotos, kurioje pratūnojo visą tą laiką, lipti aukštyn pas Egį. O Gedas ramiai po truputį leidžiasi iki virvių. Neramu stebėti. Iš šono nesimato ar ta „lentyna“ 3 metrų pločio, ar keliasdešimt centimetrų ... Patikrindamas virvę, ar akmenys jos nepažeidė, jis nusileidžia žemyn. Po truputėlį visi renkasi ir eina į stovyklą.

Adrenalino pakako daugiau negu reikia. Nenuostabu, kad nebuvo daugiau tokių kamikadzių, kurie per visą šį laiką neapžiūrėjo sienos. Viena anga, iš kurios bėgo vanduo, taip ir liko nepatikrinta ...

Egis buvo liūdnas. O gal piktas ... Visą laiką prašalo kalno viršuje. Ką gi, būna ir taip. Tiesiog kartais tik lauki savo bendražygių ... Valandomis. Ir meldiesi, kad jiems nieko neatsitiktų.

Vakare Gedas (kurį ispanai vadino Willi), Vytautė (kurią rusai kažkodėl vadina Vita) ir Roger ruošiasi palikti stovyklą. Liūdna. Prisiirši prie visų gyvenančių mažoje uždaroje bendruomenėje.

Na, ir kaip žadėta grįžkime prie tam tikrų stovyklos ypatumų manau verta kelis sakinius skirti mūsų stovyklos dievui – Jaume. Jaume tylus, nenusakomo amžiaus pusamžis vyriškis – tamsi ir vešli barzda

visiškai neleidžia spėlioti apie jo amžių... Tikrai ne pensininkas, nors jis motyvuodamas amžiumi, jau nebevaikšto į gilesnius urvus. Tylus, užsidaręs – nekalba jokia užsienio kalba. Atvažiuoja į stovyklą su žaviu, švelnių bruožų savo 14-kos metų savo sūnumi Roger. Iš pradžių gali pasirodyti, kad tas žmogus tarsi samdytas ekspedicijos virėjas. Jis su sūnumi rūpinasi visu ūkiu, indais (kurie oho kokie ... keli dideli puodai, keptuvė, tikras kavinukas), produktais .. na ir žinoma maisto gaminiu. O maistas .. OOO! Naminis. Katalonietiškas... Sriubos, salotos, alyvuogės, mėsa (dažniausiai triušiena arba višta), padažai, jo PATIES gaminti pudingai, vaisiai, vynas ir t.t. Viskas skanu ir visko sočiai daug. Kaip Adriucha sako ... „Ryji melioną, ir sau sakai: nado sebia zastavit' ... vitaminai“. Jaume po kelių dienų stebi, ką kas labiau mėgsta, kas mažiau, o kas daugiau valgo. Tau pačiam nepastebint, pajunti, kad jis įdeda TAVO porciją, kad mūsų stovyklos daliai atsirado ryte užkaisto vandens arbatai, kad Hipiui pastums artyn majonezo kibirą ir padarys visiems daugiau nei įprasta kavos (nes ispanai geria šiltą kakavą arba pieną).

Jaume - yra vienas labiausiai patyrusių speleologų. Arañonera yra jo vaikas, jam dalyvaujant atlikta didieji atradimai. Jauti, kad čia jo siela, jo pašaukimas .. ir nors tokiu būdu, t.y. prisidėdamas prie stovyklos organizavimo, bando palaikyti dvasią ir suburti žmones, kad jie toliau tęstų pradėtus darbus. Reikia būti aklam, kad nematytum, kaip jis konsultuoja visus dėl darbų urvuose ir kokio tikslo daro topo juodraščius (kam švarraščiai, kai tokie juodraščiai). Tai tarsi panašu į A.P. Jefremovą (kas pažįstate) pagal patirtį, ir visiška jo priešingybė tuo pačiu, kaip žmogus.

Palydime išvažiuojančius iš stovyklos. Aš nekantrauju pagaliau atgauti savo kuprinę, kurią oro uosto darbuotojai atvežė į Barseloną vienam iš mūsų pažįstamų klubiečių. Jis perdavė kuprinę dar kažkam, na o šis – ekspedicijos svečiui, net ne „de Gracia“ klubo nariui tokiam Paul. Pagaliau! Pagaliau! Turiu savo įrangą, drabužius ir palapinę.

Kol užsitempiu su Vidmanto pagalba savo daiktus, tą dieną Laura, Egis ir dalis ispanų suvaikšto į nuo praeitų metų mūsų (ir Jaume) pamėgtą urvą S-7. Pakabina įrangą ir ieško tolesnių praėjimų. Įspūdis geras. Ypač Egis atsigauna – bando vaizdžiai nupasakoti, kur ir ką ten galima surasti.

S-7 urvas ypatingas tuo, kad pirmiausiai iki jo patekti reikia einant stataus šlaito nuobirynais, siaurutėlaičiais avių pramintais takučiais. Paskutinę dalį reikia kopti vos ne keturiomis stačiai į kalną dygliukų pilna pieva. Reikia gerai žiūrėti, kur pasiremti ranka, nes plika akim iš karto nepastebėsi, kur tik žolė, o kur gali pasigriebi saują kažkokios dygliažolės. Prie pat uolos perbridus iki pažastų per dilgėles, pasieki mažutėlę aikštelę ir jau matosi pirmas šulinys. Įspūdingas šulinys. Šulinyje, uolų lentynėlėse susisukę lizdus peri daugybė juodų paukščių. Pajutę žmogų, suaugę sparnuočiai išskrenda, o jaunikliai intensyviai karksi ir kvaksi tarsi būtų zoologijos sodo beždžionyne. Negana to, šulinio dugne yra kalnas mėšlo ir nudvėsusių jauniklių. Neapsižiūrėjęs, tiesiog pajuti, kad stovi ant ko nors minkšto ir glitaus ... ant dvėselienos ... Mes šį urvą praminėme „Mirusių paukščių urvu“.

Ir tai dar ne viskas. Saulėtą dieną, nuo 15 iki 16 val į angą patenka saulės spindulys. Įprastą urvo tamsą koncentruotos šviesos srautas perrėžia lyg galingas prožektorius. Spindulys plėtėja, apšviečia priešais esančią sieną .. ir kuriam laikui erdvė prisipildo dienos šviesos. Urvo anga gana nedidelė, bet šviesa tarsi skystis ar dujos sklaidosi ore ir nebesupranti, kaip prieš kelias minutes čia galėjo būti taip tamsu. Po to, staiga, lyg per saulės užtemimą viskas gęsta ir vėl sutemsta. Viskas įvyksta daug trumpiau nei per valandą. Be galo gražus reiškinys.

Pernai su Laura ten suradome naujų galerijų, todėl iš karto išsakome norą eiti ten dar kartą. Jaume ir Evaristo duoda papildomą užduotį – reikia į S-7 nusileisti kitu šuliniu (S-7 Doline) ir padaryti topo. Jame niekas nebuvo 20 metų. Taip pat, jei bus noro ir sveikatos padaryti apačioje esančio siauro meandro topo, nes jį Jaume atvaizdavo kažkada „iš akies“. Išiname Laura, aš (Irena) ir Vidmantas, kurio pagrindinis tikslas nufotografuoti šviesą pagrindiniame šulinyje. Jaume su sūnumi mus lydi ir patarinėja. Po truputį pradėdame leistis. Laura kabina įrangą. Pradžioje dar buvo pusėtini spitai, bet vėliau senienomis nebeapsitikime, Laura įkala pora spitų ir gana greitai nusileidžiame į maždaug 25-27m šulinį. Apžiūrinėdamos ir matuodamos, iš lėto apsižiūrimė dugną, laukiame fotografuojančio Vidmanto. Staiga nei iš niekur viršuje pasigirsta ir artėja akmens dundesys. Puolame slėptis .. pagal garsą – ne akmenukas, bet geras luitas. Laura užkliūna ir susitrenkia koją. Iš pradžių skauda tai skauda... jos žodžiais – kentėti galima.

Pradedame matuoti meandrą, labai nejuoku juo sliuogti ... plotis maždaug 30-40cm, įsiremus nugara ir kojomis po truputį stumiesi į priekį ... apačioje „kristi“ ir strigti vietos pakankamai. Pamatuojame – meandro aukštis 12m. Esame maždaug 6-7m aukštyje. Išplatėjimo vietoje mus pasiveja Hipis, pasikabiname virvę ir leidžiamės žemyn. Kiek paėjus, supranti, kad meandras siaurėja ir siaurėja ... Kaip ir buvo pavaizduota plane. Pagal planą, turėjome prieiti žmogui nepraeinamą siaurumą. Vidmantą pasiunčiam padaryti topo, jis palieka visus daiktus ir nusimauna apraišas, kad galėtų sprautis toliau. O mes su Laura po truputį judam link išėjimo.

Dėl nelemto neapsižiūrėjimo, sugaištu laiko ir išekvoju bereikalingai krūvą jėgų, bandydama iki išėjimo šulinio sugrįžti meandro apačia. Su sunkiausiu maišu šliaužiau ilgai purvynu ... kol supratau, kad menamas „išėjimas“ veda į niekur. Negana to, kad Laura atrišo ir numetė virvę.

Kol necenzūriniais žodžiais puošdama savo kelią atgal parsikapanoju, jau girdžiu grįžtantį Hipį. Palaukiu

kol jis, užlipęs „skalniku“, vėl pakabina virvę, ir grįžinėjame į stovyklą. Laurai vis labiau skauda koją, eina lėtai. Buvę stovykloje puola padėti – paima kuprinę, ir duoda kalnų lazdas. Sumušimas rimtas ... visą likusią kelionės dalį kalnuose Laura taip ir pravaikščiojo pasiremdama lazda.

Vidmantas pateikia duomenis, ir papasakoja, kaip susiaurėjus meandru, užlipęs į aukštesnę dalį ir sliuogdamas viduriu, po kurio laiko pasiekė salytę bei rado už jos statmenai pro žinomą dalį praeinantį kitą meandrą – aukštą ir platų. Jokios salės neturėjo būti. Evaristo iš karto į kompiuterį suveda duomenis ... ir lygina su senuoju topo. Sako .. „taip, čia meandras eina lygiai taip, kaip pavaizduota .. bet toliau jau vingiuoja nežinoma dalis. O salė ir kitas meandras .. iš viso nežinomas“. Čia pat ispaniškai išverčia info Jaume ... susidomėję visi klausosi.

Eisim kitą dieną. Frances pasiūlo alternatyvą ... pasivaikščioti po kitą S dalies urvelį. Nieko ypatingo – irgi seniai nebūta, sportinis pasivaikščiojimas. Na jau ne! S-7 Doline ir viskas ... Frances prisikalbina Egį, o mes su Vidmantu susiruošiam pratęsti vakar dienos darbus. Dar gauname užduotį nusileisti kitu S-7 šuliniu, pagrindiniu „Paukščių urvo“ praėjimu, surasti langą į Doline šulinį ir išmatuoti atstumą, kampą ir azimutą (taip vadinamą „siūlą“) iki vakar darytos topo. Tam, kad būtų tvarkingai atliktas nedidelio urvo – „sistemos“ bendras vaizdas.

Pirmoji užduoties dalis atliekama gana greitai. Vidmantas pakabina virves, ir mes jau netrukus pasiekiame tašką, kur pageidautina nusimauti siaurumoje apraišas. Supranti, kad eini tyrinėti naujos dalies .. jauduliukas. Net, rodos, ir eiti meandro viršumi (kabant įsiremus į sienas vos ne ore) daug lengviau.

Štai ir salė .. uolomis nulipame žemyn, ir kol Vidmantas fotografuoja, apžiūriu kas ir kaip ... išmatuoju. Akivaizdžiai matomas uolos lūžis. O palei jį paprastai gali formuotis šuliniai ir kiti dariniai. Tiesiai matosi labai siaura landa žemyn į statmenai susikertantį meandrą. Jausmas neapsakomas ir neatpasakojamas. Nežinia, kur viskas veda toliau – taigi sukraunu akmenų turus link išėjimo ir juostelėmis suplėšau nedidelį popieriaus lapelį pažymėti keliui. Toliau preciziškai matuodama naują urvo dalį, į priekį praleidžiu Vidmantą ir nuožulniai pasiekiu nedidelį langą, pro kurį šliaužte išsiverčiu į daug platesnį, nei senoji dalis, meandrą. Oho ... Jis eina į abi puses!

Popieriumi pažymiu kelią atgal ir kelis metrus uolomis nusileidžiu ant jo dugno. Matosi, kad kaip tik toje vietoje per liūtis buvo vandens ežeriukas. Į kairę pusę meandras sumažėja, uolienų didžiulės plokštės šiek tiek jį užgriuvę, ir galbūt galima prasisprausiti šliaužte... O į dešinę – „autostrada“, todėl ilgai nesvarstę pasirenkame patogesnį kelią. Po kurio laiko išeiname į dar didesnę salę .. ir čia svarbiausia – jaučiasi vėjas. Vėjo kryptis – tolyn į nežinomas atšakas, salės lubose matosi ertmių .. tikriausiai pučia iš ten. Praėjus siauresnį plyšį dar toliau matome šulinį. Apačioje suvirtę didžiuliai akmenų luitai ... nelabai gilu, bet be virvės jau nebeįmanoma nultipti. Vidmantas palipa aukščiau, ir iš ten akivaizdžiai matosi, kad šulinyje yra anga ... urvas tęsiasi toliau. Vėjas jaučiasi ...

Išmatuojame viską, čia pat salytėje nubraižau darbinį topo brėžinuką.

Prisimenu mūsų klube mėgstamą japonų rašytojo Koji Suzuki citatą, kad „Speleologijos esmė glūdi ne urvų, kuriuos jau atrado kiti, tyrinėjime. Svarbiausia yra atrasti dar niekieno nepaliestą urvą ir pirmam į jį įžengti. Tai saldžiausia akimirka speleologo gyvenime. Sakoma, jog tas, kuris patyrė šios akimirkos grožį, yra pasmerktas visiems laikams užsiiminėti urvų tyrinėjimu“. S-7 nėra gilus urvas, bet atradimo jėga traukia tolyn ... ir tik proto pastangomis sustoji: reikia pasiruošti įrangą, ir grįžti kitą kartą su virvėmis ir apraišomis.

Neskubėdami sugrįžtame į stovyklą. Kurį laiką ilgokai stebime didžiulius grifus su jaunikliais sukančius ratus virš galvos ... Pavargę, bet laimingi.

Iš kilometro grįžo 4-iese: Pedro, Mindaugas, Andrejus ir Oskar. Pasakoja vienas per kitą, kad ten kažką rado .. Kad labai sunku iki ten patekti ir kad ten labai gražu – yra net mirabilito kristalų. Pasakoja apie besitrinančias virves, ir kad kiti dar pasiliko vienai dienai – tyrinėja naujas galerijas. Velniskai įdomu ... Nekantraujant lauksim tyrinėtojų.

O visiems kitiems liko tik viena diena stovykloje. Rytoj pakuojami daiktai ir visi palieka stovyklą. Įdomu, kaip ten vyrams sekasi urvo dugne ... Net sunku patikėti, kad čia stovykloje verda gyvenimas, o lygiagrečiai dalis žmonių gyvena visai šalia, giliai po žeme .. jų nesimato ir nesigirdi. Bet jų darbas pats sunkiausias ir ilgiausias.

Pabudus, pirma mintis – „kavos“. Jokių konkrečių planų galvoje nėra. Einu į didžiąją palapinę, ir Evaristo vos pamatęs klausia – „ar norėtum eiti ieškoti urvų? Koks dar klausimas ... Žinoma.

Jordi su merginomis jau kelintą dieną eina į kitą slėnį ieškoti naujų praėjimų... Kol kas nieko nerasta .. bet paskutinę akimirką jie pastebėjo nežinomą urvą, kur kažkas jau pakabino virves. Būtinai nori padaryti topografinius matavimus ir apsaugoti nuo nelegalių tyrinėtojų. Tą galima padaryti tik dabar, t.y. paskutinę tyrinėjimų dieną.

Jordi, Carolina, Patricia, Angels ir Paul paima visą įrangą, jie leis topografuoti urvą. Tuo pačiu Evaristo, aš .. na dar prisikalbinam į kompaniją Egį, ieškosime urvų paviršiuje. Pasukame man visai neįprastu keliu,

į priešingą Arañonera pusę. Turėsime pereiti dvi perėjas ir apeiti šonu Tendeñera viršūnę bei dar už jos esantį kalną.

Nueito kelio rezultatai: krūva nuobirynų, labai labai daug edelveisų (daug daugiau nei teko kada matyti), Egio smulkios traumos ir suplėšytos kelnės, darant „salto“ ant akmenų ir pakeliui sutikta gana egzotiškai atrodanti didelė ožkų banda. Gyvūnai smalsūs ir gražūs .. įvairių spalvų. Nегana to, žinoma – raguoti. □ Todėl net nesiruošia trauktis iš kelio. Pasistengiame vieni su kitais būti labai draugiški. □

Pirmoje perėjoje sustojame pailsėti. Pasiveja mus Vidmantas .. ir dar iš paskos ateina Andrejus. Nenorėdami leisti veltui laiką stovykloje, prisijungia prie urvų paieškos.

Nesunkiai pasiekiame kelionės tikslą ir apžiūrime surastą urvą. Labai nedidelis įėjimas. Iš jo dvelkia urvo vėsa ... Kol kiti ilsisi, ar rengiasi leisti į urvą, Evaristo su Jordi ilgai pro žiūronus stebi apačioje slėniu lėtai einantį žmogų. Gal čia iš tų „Speleo – piratų“? Nusprendžia, kad turistas ...

Vėliau sužinojome, kad vienišas klajūnas yra vietinis piemuo ieškantis savo ožkų, kurias sutikome pakeliui. Jo banda niekada iš šio slėnio neidavo, todėl vargšas ieškojo savo gyvuliukų, o mes vos ne „nelegalu“ apšaukėme.

Iš pradžių jis bandė linksmai išraiškingais gestais pasikalbėti su Andrejum. Nepavyko. Piemuo rodo ženklais – „ieškau ožkų“. Andrejus – „ne moterų, su tokiais „papais“ nemačiau“ .. Išraiškingai numojęs ranka ir dar paklaidžiojęs, savo laimei vargšas žmogus Ispanijoje pagaliau susitiko nors vieną ispaniškai bekalbantį - Evaristo, ir nuskubėjo parsivaryti savo bandos.

Paliekame topografuotojus ir išsiskirstome po kalno šlaitą. Iš lėto einame apžiūrinėdami kiekvieną plyšį, įdomesnę įgriuvą. Apėjusi gerą ratą, matau, kaip kažką rausia Vidmantas. Nusileidžiu – jis sako „čia gali būti urvas, akmenys suvirtę – jaučiu vėją“. Na, aš nejaučiu jokio vėjo, bet padedu kasti. Dirbame atsargiai, krauname viską aplinkui tarsi sieną ... Akmenys nuo šlaito gali risti labai toli ir netyčia užgauti ten praeinančius draugus. Taip pat nuo neatsargaus judesio, jie vėl subyra į jau iškastą duobę.... Po kurio laiko pasirodo nedidelė maždaug delno dydžio anga. Urvas!!! Rausiam negailėdami rankų ... Ateičiai bus pamoka, kad į urvų paiešką būtina pasiimti pirštines. Iš Evaristo pasiskolinam lazda – dabar jau galima didesnius akmenis ištraukti į paviršių, o visą smulkmę lazda sustumti į urvo vidų.

Anga išplatėjo tiek, kad net nejauku pasidarė. Akivaizdu, kad esame didelio šulinio viršuje. Kas, jei akmenys siūbtels vidun tarsi upė? ... O krintančio akmens garsas ilgai ilgai aidi viduje. Visų nuomone – gylis nemažesnis, nei 30 metrų. Pagaliau išjudinamas pagrindinis stambus akmuo užkišęs angą .. ir štai jis. Požeminis pasaulis dar nežinomas žmonėms ... Naujas urvas atsivėrė visu savo grožiu. Matome, kad jo visos sienos padengtos kristalais. Tokio gyvenime nesu regėjęs ... Saulės spinduliuose, kiek patenka į vidų pro naujai atsiradusį langą - žėri kiek akys užmato. Vidmantas džiaugiasi... Net fotografija nuėjo į antrą planą. Visi džiaugiamės. Nusprendžia urvą pavadinti Ūla, ir sulaukus ispanų, pasiskolinti jų virves ir apraišas.

Ieškome urvų toliau. Po geros pusantros valandos apeinu vieną uolą, po to kitą. Nuklystu jau gana toli .. ir matau labai įdomią įgriuvą. Ant didelio klinties liežuvio iš toli matosi lentyna, ir nedidelė įgriuva ... Priėjus arčiau, nieko nesimato – reikia užlipti šiek tiek į viršų. Nukeliu kelis stambius akmenis ir pridedu ranką ... Traukia vėjas! Dar kasu. Susibraičau iki kraujo rankas ... Dar vienas urvas.

Bet keli luitai tokie dideli, nuo įėjimo niekaip jų neatkelsiu. Grįžtu atgal ir šaukiu Vidmantą, nes pas jį liko racija. Pranešame Evaristo, ir visi grįžtame apsižiūrėti. Pradeda lynoti .. ir artėja didžiuliai audros debesys ...

Evaristo užfiksuoja su GPS'u koordinates, ir su vyrų pagalba sustumiam luitus į urvo vidų. Matosi nuožulnumas, kuriuo galima eiti. Vidmantas su apšvietimu nusileidžia ir patikrina. Nuožulnumo gale, maždaug už 50 metrų, reikia kasti, užvirtę akmenimis. Bet dabar sunku spręsti kur – vėjas, dvelkiantis iš urvo, prieš audrą nurimo.

Grįžtame, pakeliui susitikdami Egį ir Andrejų. Egis sako – radau du urvus. Vienas jų labai didelis. Šulinys, apačioje sniegas. Visi netenkame žado – „parodyk“. Egis ieško, ieško ... nebegali surasti. :) Likimo ironija. Mes jau šypsomės, bet tikrai tikim, kad jis nemeluoja. Staiga kažkas šūktelėjo „Ar šitas?!“ ... Taip, tas ... Pirmą akimirką visi nuščiūva, ir tada pamato užrašą ant sienos. Urvas jau seniai surastas, nieko naujo...

To kito urvo net nebeeiname žiūrėti – artinasi audra. Evaristo pasistengia detalai išklausinėti, kaip jį surasti. O Ispanų dirbančių urve, nei kvapo, nei garso ... Evaristo papasakoja, kad piemuo jį perspėjo pasitraukti nuo artėjančios audros. Pasak jo, šiame šlaite labai trankosi žaibai, bent 20 ožkų pernai užmušė.

Užkandę, paliekame Evaristo laukti ir skubame į stovyklą. Iki ten – maždaug 1,5 valandos eiti. Kuo toliau, tuo greičiau skuodžiame, o juodas debesis dar pasispjauydamas žaibais jau lipa ant kulnų. Kvapo nebegalėdami atgauti, stengiamės nesustoti. Bet taip sunku nuo bėgimo .. kad jau rodos tuoj sustos širdis, ir viskas bus nebesvarbu ...

Prie pat stovyklos, skaudžiai mus čaižydamo ledo kruša, audra mus pasivijo ... Per kelias minutes

peršlapę (bet dar ne iki paskutinio siūlo), puolame į didžiąją palapinę ... kur laukia visų Frances ir Jaume. Šiltas maistas – geriausias vaistas. Greitai pamirštame lietuį ir nuovargį...

Valio! Paskutinė diena ir tokia prasminga. Turime dar du lietuviškus urvus! O kartu ir maža nuoskauda .. Kodėl, na kodėl ši diena paskutinė? Net nespėjome nusileisti į juos. Tikriausiai likimas sudėlioja viską tam, kad sugrįžtume. Tikriausiai dar ne laikas... Ir mes būsime kantrūs.

„Susipažinti gali tik su tais dalykais, kuriuos prisijaukinti,- tarė lapė.- Žmonės neturi laiko ko nors pažinti. Jie nusiperka viską jau gatavą iš prekybininkų. Bet kadangi nėra prekybininkų, iš kurių būtų galima nusipirkti draugų, tai draugų žmonės ir neturi. Jei nori turėti draugą, prisijaukink mane!

Antuan de Sent Egziuperi "Mažasis princas"

Kai kitą rytą grįžta dugne dirbusi grupė ir mažytis sraigtasparnis, tarsi naikintuvas nardydamas tarp uolų, išgabena mūsų krovinį žemyn, jau nebelieka kartėlio. Kaip bus kitais metais – matysim. O šią akimirką, pasižiūriu į uolų karūną, slepiančią stebuklingą Arañoneros pasaulį, ir tarsi jau pažįstamam draugui mintyse ištariu „Adiós“.

DETALUS PASAKOJIMAS, KAIP AIDAS, ALEKSĖJUS, JESUS IR PEPE (JOSE) LEIDOSI Į DUGNĄ

Pasakojimą užrašė Irena.

Kaip sako ekspedicijos vadovas Evaristo ... prasideda „main attack“.

Iki urvo Aidas išėjo pirmas, o paskui – Jesus ir Pepe (pastarieji ėjo be jokios aklimatizacijos, nes tik išvakarėse užlipo į stovyklą, t.y. pirmas pirmutinis išėjimas į urvą). Aleksėjus dar gana ilgai krapštėsi ir išlingavo paskutinis.

Visi užlipo ir, besislėpdami nuo jau aprašytos akmenų griūties, kol Gedas su Co viršuje ieškojo urvų, vieni kitų palaukė aikštelėje prie S-1 įėjimo.

Prasidėjo ilga penkių parų trukmės kelionė į nežinomą pasaulį, paįvairinta maišyta anglų, rusų, ispanų kalba. :)

Aleksėjus prieš leisdamasis dar pasvarstė – „kažin kaip mums seksis urve?“, nes ispanai be aklimatizacijos sunkiai gaudė kvapą vien nuo užsimitimo. Ką gi, juos praleidžia pirmus ... Po to Liosha, paskutinis Aidas.

Nusileidus į 70m butelį, šalia akmenimis besisvaidančios „naklonkės“ pasivijo besikrapštantį Pepe Ten ispanai knisosi prie atsisukusio varžto, kažkur pametė raktą. Problemą bendrom pajėgom išsprendė greitai, ir be didelių nuotykių grupė pasiekė galeriją, esančią -300m.

„Transball“

Kolektyvas trumpam stabtelėjo ir susipakavo daiktus nešimui į dugną. (Visa manta ten buvo palikta anksčiau, prieš kelias dienas). Požeminė stovykla, kilimėliai, karbidas, maistas ir kt. Dar chebra iš stovyklos pasiėmė šiek tiek asmeninių daiktų. Susidarė šeši transportiniai maišai, iš jų du – labai sunkūs, du – labai lengvi, ir tik du „pats tas“ ... Visiškas nestandartas. Vienas iš sunkiųjų buvo pavadintas iš karto „lithuanian bag“ .. arba „litovskij ubliodok“ Pats sunkiausias. Jį paėmė Aidas.

Jesus paėmė antrąjį labai sunkų maišą, Pepe – du pačius lengviausius (jam vis dar skaudėjo prieš kelionę sužeistą koją), o kas liko – Aleksėjui.

Na ir pradėjo judėti ta pačia tvarka žemyn ... Sunkiose vietose su visais tais maišais strigdavo, todėl pradėjo transportinius perdavinėti. Po trečio, ketvirto karto jau ir ispanai nebesitampydavo patys, o sustodavo ir šaukdavo naujai išmoktą žodį - „transball!“ ...

„Katės landa“

Pasiekė siauriausią praėjimą, kurį ispanai vadina „Gatera“ (isp. katės landa). Gana lengvai ją įveikė. Už „Gateros“ prasideda vadinamosios „Kaskados“ – beveik 100m nusileidimas su kriokliu. Aplink siaubingai daug molio, visas išsiterloji be proto ... Tenka pabaigoje praustis po požeminiu kriokliu.

Komanda pasiekė vietą, kurią prieš kelias dienas per potvynį buvo užtvindę kaskados. Jesus pataisė pažeistą virvę. Ten palūkuriavę apie 15min, pradėjo judėti link stovyklos -500m. Nuo tos vietos iki stovyklos ... apie 10min kelio. Tiek nedaug trūko praeitą kartą, bet gamtai nepriešgynaujama.

Beje, šioje stovykloje labai labai šalta. Yra dvi vietos nakvynei – viena įrengta vengrų, kita – ispanų. (abi vienoje salėje). Net stebėtina, kaip tokioje šaltoje vietoje įrengta požeminė stovykla? ...

Toliau prasideda galerija, kuri tęsiasi beveik horizontaliai .. ilgai ilgai eini, lubos vis žemėja. Pagaliau praėjimas taip susiaurėja, kad reikia šliaužti. Čia komanda sugaišo labai daug laiko. 6 maišai .. keturi žmonės. Pradėjo perdavinėti maišus per rankas. Ispanai išsikvėpė, pradėjo daryti ilgus sustojimus ... atsipalaiduoja, ilsisi, kalbasi ispaniškai apie kažką greitakalbe. Aidas su Lioša laukia. Aksionovas dėl to, net pradėjo pykti ... „Kiek galima pliorpti?“ ... Be jų jau būtume nuėję iki apačios.

„5 ispaniškos minutės“

Staiga urvas išplatėjo, ir atsivėrė didžiulė staigiai žemėjanti ertmė: - 45 laipsnių kampu žemėjantis tunelis 7-8 m. aukščio ir panašaus pločio. Galerija buvo gana ilga ... leidosi daugiau nei valandą. Nėra jokios virvės, kartais atsistoji – rodos prieš tave kokia dešimt metrų gylio šulinys, kurį galima apeiti ... Oho, kai pagalvoji – nieko sau metro tunelis į žemės gelmes. Tarp kitko, šioje vietoje kilo posakis – „5 ispaniškos minutės“. Įėjus į žemėjančią galeriją, visi turėjo prieiti rampą. Jesus sako: „ji netoli – 5 minutės“. Eina, eina .. neištvėrė klausia. „Kur ji?“. Atsakymas „Tuoju, tuoju, už kokių 5 minučių“ ... Po pusvalandžio: „Ar dar toli?“. „-Ne, visai arti, už 5 minučių“. Ir vėl vos ne pusvalandį žygiuoti ... Laiko sąvoka reliatyvi, jei suteikiamas pavadinimas.

Apačioje sustojo, pavalgė... ten sukritę didžiuliai luitai akmenų. Dideli didžiausi – ir ne iš kalkakmenio, iš smiltainio. Valgydami, suprato, kad tarp maisto nėra įdėta duonos. Pepe tiek susijaudino, kad vos negrįžo atgal jos ieškoti – gal paliko galerijoje –300m. Pradėjo siūlyti visokias „crazy“ idėjas – gal parašyti laišką

iš paskos einančiai grupei? Jokiai „duonos paieškos“ idėjai buvo nepritarta. Nestabdom! Ką gi, juda kolektyvas toliau. Beje, Pepe ir Aleksej nuo stovyklos kelią žymėjo šviesą atspindinčiomis juostelėmis.

Beeinant link rampos, chebra priėjo galerijos susiaurėjimą, žemėjimo kampas nesikeitė, bet diametras pasidarė maždaug 3 x 3 metrai. Stebino, kad visos sienos siaubingai trupa, atskyla ištisos sienos, o akmenys tarsi gyvi organizmai ... patys juda. Aidas ėjo antras. Ramiai besišnekučiavo su Jesus. Aidas nežymiai atsirėmė į sieną ... ir pajuto, kad siena virsta ant jo ... Jis ramiu balsu sako „I think, we have a problem“. Visi sužiuro ir negalėjo patikėti ... O sienos dydis ... dydis. Kai šiek tiek spėjo visi atsitraukti, su neįsivaizduojamu trenksmu atskilo ir nuvirto ant praėjimo maždaug 1,5 x 4 m. luitas. Šis posakis irgi pateko į ekspedicijos folklorą ... Nesvarbu koks pavojus, svarbu ramiai pranešti ... „we have a problem“. Šią frazę girdėjau kartojamą ne vienoje lūpose ...

Po 10min priėjo kažką panašaus į ieškotą praėjimą, bet ir tai dar nebuvo išsvajotoji rampa, tiesiog įstrižas praėjimas. Pavadino tą vietą „mažoji rampa“, besileidžiant virve akmenys byrėjo nesustodami.

Čia įsisąmonini, kad Arañonera - ne turistinis išėjimas. Iš pradžių eini, net negalvodamas, bet po kurio laiko suvoki kad urvas kvėpuoja savastimi, nepaliestumu ... Reikia mąstyti apie kiekvieną judesį, kiekvieną akmenėlį, kiekvieną žingsnį.

„Rampa“

Pagaliau. Ji prasideda -700m gylyje ir baigiasi -800m ... „Rampa“ ispanai vadina 40-50 laipsnių kampu einanti nuolydį, kuriame yra pakabinta vientisa be persisegimų virvė. Didžiulį atstumą leidiesi besiremdamas kojomis, pabaigoje siaubingai spyruokliuoja. Jokių SRT technikos reikalavimų ... tiesiog virvė trinasi į aplink esančius akmenis. Ir, be abejojimo, ... kas kelios minutės išgirsti šūksnį „Piedra!!“

Besileisdamas nuberi krūvą akmenų ... apačioje nuobirynas, ir toliau kiekvieno šulinio dugne randi krūvas akmenų.

„Meandras“

Vieta, kuri net tikriausiai neturi jokio tikrinio pavadinimo. Jos negali apeiti ... Turbūt sunkiausia šios sistemos vietos nusileidimo dalis. Šį meandrą net ir be maišo sunku praeiti. O Aidas su „litovskij ubliudok“ šiaip ne taip palipęs į viršų ir besitąsydamas turėklais, išgirdo Jesus paliepiamą maišą palikti jam ... Ir visai be reikalo ... Jesus su dviem maišais buvo labai sunku ir ilgu eiti .. Ten krūvos aštrių atsikišimų. Aidas šiame meandre ne kartą girdėjo plystantį savo kombinezoną ...

Iš meandro patenki į šulinį, iš kur toliau galima keliauti dviem būdais. Aidas kaip ir pastebėjo sudėtą turą ... Bet vienintelis žinantis kelią Jesus, pasirinko kitą kelią. Aidas nieko jam nesakė, jei pasirinko - žino ... Kelyje buvo siaura ir daug akmenų... Ką gi, atgal nebegrįši ...

Besileidžiant, visi dar įveikė kelis šulinius. Visiems didžiulį įspūdį paliko vieno iš šulinių viršuje, maždaug 4 m. aukštyje įstrigę ir vienas į kitą įsirėmę du akmenys. Akmenų skersmuo maždaug po 3 metrus. Visi ilgai svarstė, kokio lemtingo atsitiktinumo būdu galėjo taip sutapti, kad jie krito ir vienas į kitą įsirėmė. Aleksej juos praminė „jaica sud'by“ ...

Čia būtina paminėti, kad vos per plauką buvo išvengta nelaimės ... Jesus žengė žingsnį ir nuvirto su krūva akmenų ... Visi pribėgo žiūrėti ... „Kas atsitiko?“ .. Mato, kad Jesus guli prispaustas didžiulio akmens. Nutvilkė jausmas - „Sužeistas“ ... Bet Jesus visus nuramino: „Sveikas“. Aidas niekaip negalėjo pakelti draugą užguliusio luito. Šiaip ne taip su skaičiumi „trys“, Jesus pavyko išlaisvinti koją... Joo ... siurprizų netrūksta.

„Vengrų dalis“

Galerija nueina tolyn savo 45 laipsnių kampu, kaip ėjusi ... Matosi pakabinta virvė. Vengrai tyrinėdami šioje vietoje nuėjo horizontaliai viršum, ir atrado naują praėjimą į viršų. Nuo kelių išsiskyrimo iki stovyklos - apie dvi valandas.

Kad čia keliai išsiskiria, sunku kažką ypatingo atpasakoti. Jei reikėtų rasti nežinančiam – sunku. Numestas įrangos kabinimo komplektas, sudėtas turas ...

Urvas toliau gana siauras. Vėl pasigirsta ispanų komanda „transball“. Visur pakeliui daug išsišakojimų ... arba susiaurėjimų – reikia lipti į viršų. Reikia žinoti, kur eini ... Vengrai kai kur sudėjo turus praeitais metais. O ir Aleksejaus šviečiančios juostelės kelio žymėjimui pasibaigė. Pagrindinė vaga vėl nueina tiesiai, ir reikia dar vienoje vietoje pasukti į nišą. Jau trečia valanda nakties ... Prasidėjo diskusija, kodėl dar nestatoma stovykla, ar tikrai čia ta vieta? Kaip mus suras kita komanda ir

pan. Jesus pradėjo tikinti, kad iki stovyklos „5min kelio“... Tada visi pasiėmė tik dalį maisto ir stovyklą, o visą kitą krovinį paliko gulėti ...

Iki stovyklos dar reikėjo praeiti meandrą, pakilti maždaug 5m į viršų skalniku, po to tiek pat nusileisti, praeiti vengrų pakabintus 10m turėklus. Galiausiai pamatė galeriją, kurios dugnas nusėtas į miltus panašia, labai smulkia medžiaga. Kas tai – iki šiol neaišku? Panašu į cementą. Galerijos apačion nučiuožė tais miltais, kaip sniego kalniuku .. ir ten surado „smėlio – cemento“ paplūdimį. Stovyklą pradėjo statyti 4:30 ir 5 nuėjo miegoti.

Buvo nuspręsta, kad jei iki 12tos val. nepasirodys antra grupė, jos eis ieškoti.

Kaip tik 12ta visi pabudo ir ... pagaliau išgirdo artėjančius balsus. Valio – ieškoti nereikės.

Grupė su maišais nusileido per 15val, be maišų – maždaug per 11val. Visi buvo gerai nusiteikę, šiek tiek skundėsi, kad buvo sunku surasti...

Antroji grupė sugulė miegoti, o mūsų grupė nuėjo atsinešti palikto krovinio. Susirinkę darbo priemones, nuėjo į vengrų galerijos „pabaigą“. Jesus ir Pepe gavo užduotį surasti tolesnį praėjimą į vakarus, t.y. galerijos tęsinį. Aidas ir Aleksej pradėjo daryti toponuotrauką, aplinkui dairėsi naujų praėjimų. Tuo metu grįžęs Jesus pasiskundė, kad nieko ten neranda. A&A nusileido kartu su jais iki Lauros sifono. Pradėjo paieškas. Apžiūrėjo vieną, po to kitą vietą. Aidas pastebėjo viršuje langą ir parodė Aleksėjui. Tas besvarstydamas, užsidedė cigaretę ir abu pamatė, kad dūmus traukia ten ... „Vėjas!“. Ispanai nieko nelaukdami atsinešė perforatorių ir pradėjo daryti turėklus.

„Mirabilito kristalai“

A&A grįžo daryti topo. Rado dar vieną langą. Iš ten bėgo vanduo, užpildantis nuostabiai gražias „vonias“. Labai graži vieta ... paprastai tokie ežeriukai būna nedidukai, o čia 1-2 metrų skersmens. Nauja, maždaug 30m galerija, einanti 30-40 laipsnių kampu į viršų. Urvas po kurio laiko užsisuka į kairę stačiai, siaura 60cm anga. Ja gali užlipti įsispraudęs aukštyn. Bet vėjo ten nėra. Prieš posūkį yra nedidelė niša, kur auga nuostabūs dariniai – mirabilito kristalai. Ten praėjus, randi nedidelį kambariuką, bet toliau – aklavietė.

Toliau grįžo tęsti pagrindinės dalies topo, ir apie 11val vakaro baigė darbą ties ispanų turėklais. Aidas ir Aleksėjus grįžo į stovyklą, padarė valgyti ir pažadino chebrą. Jesus ir Pepe tos dienos darbą baigė tik po 2val ... iki angos jiems liko apie 6 metrai. Per dieną jie „padarė“ maždaug 12 taškų.

Ką veikė urve antra grupė, per trečias lūpas nepasakosim. Jie patys papasakos.

Atsikėlus, ispanai toliau tęsė savo darbą. O A&A nusileido apie 200m iki Irenos sifono (urvo gylis čia - 1135). Vyrai buvo susižavėję ... labai didelis ir gražus ežeras. Vanduo skaidrus, matosi giluma. Lioša iš karto pareiškė, kad norėtų ten nerti. Aidas specialiai nusinešė butelį, kad galėtų iš jo pasisemti ir parsinešti vandens. Vanduo ne tik atkeliavo į paviršių. :) Jis atvažiavo į Vilnių ir laukia iškilmingos progos.

Grįžus aukštyn, vyrai tęsė pradėtą darbą. Ispanai jau buvo įrengę turėklus. Išmatavus naujos dalies gabaliuką, ties 13 tašku prasidėjo pavojinga atkarpa, kurios dugne buvo šuliniai. Čia A&A tą dieną baigė topo darbus. Pepe uolomis užlipo, apžiūrėjo ir pasakė, kad ten urvas tęsiasi. Žmogus čia dar niekada nebuvo.

Pagal planus pamiegoję Jesus ir Pepe jau turėjo lipti į paviršių. Aidas su Aleksėjum nusprendė toliau tyrinėti vieni.

Apie 12 val nakties A&A grįžo į stovyklą ir pažadino antrąją grupę. Iš karto pasigyrė, kad rado naują dalį. :) Bet atsibudę vyrai pareiškė, kad iš karto po pusryčių lipa į viršų. Mindaugui prasidėjo angina, ispanai skubėjo išvykti. Likti norėjo tik Andriucha. Bet tik vienas. Ką gi, antroji ketveriukė pajudėjo viršun, o pirmoji grupė nuėjo miegoti.

Pepe labai blogai miegojo ... Jam buvo šalta. Atsikėlė ir į stovyklą „naktį“ atnešė gražių ežeriukų vandens.

Ryte Jesus ir Pepe apsisprendė likti ir tęsti tyrinėjimus. Šaunuoliai!

Paskutinė diena

Visi draugiškai pavalgė pusryčius ir su entuziazmu ir ugnele išėjo į naują dalį. Pasidalino darbais. Jesus ir Pepe ėmėsi perkabinti turėklų virvę. Paaiškėjo, kad vyrai naktį dar padarė papildomus turėklus per pavojingą dalį.

A ir A kaip visada - topografuoti. Urvo nauja dalis vis tęsėsi į šiaurės vakarus, kildama maždaug 30 laipsnių kampu į viršų ... kol pasibaigė didelių akmenų užvarta. Pakeliui apžiūrėjo Pepe atrastą „gatera“ (isp. katės landą). Iš jos dvelkia stiprus vėjas. Pepe pavadino ją savo vardu „Gatera de Pepe“ ir tuoj davė dar vieną vardą „Gatera de Mursianos“ (Mursia yra miestas, iš kur kilę Jesus ir Pepe).

Siauruma, rusiškai vadinama "škurniku", o ispaniškai "gatera" - priminė kišenę sienoje, kuri išilgai tęsiasi 2m, o jos plotis - ne daugiau 40cm. T.y. į ją reikia įlipti iš viršaus ir leistis žemyn 5-6 metrus. Aleksėjus apžiūrėjęs gaterą ... nusprendė joje nestrigti. :) Aidas nusiėmė apraišas ir pasiėmęs plaktuką, jei reikėtų prasidaužyti (prasiplatinti praėjimą) įsliuogė. Vėjas buvo labai stiprus .. ir girdisi kad kažkur teka vanduo. Pasirodo, kad jokio vandens ten nėra - garsą sukelia per angą besiveržianti oro srovė. Nusileidus, gatera horizontaliai pasuko į kairę ir tęsėsi 50-60cm apvalus vamzdis. Aidas pradėjo įlįsti kojomis į priekį, bet suprato .. kad blogai ... nėra, kur apsisukti. Šiaip ne taip vienoje platesnėje vietoje jam pavyko apsisukti. Vamzdis raitėsi kaip gyvatė - tai į kairę, tai į dešinę po 30m kelią pastojai viduryje išaugęs storas stalagmitas. Aidas bandė jį nuskelti .. bet stalagmitas buvo stipresnis.

Tuo metu Aidas išgirdo šaukiant Aleksėjus ... ir kas įdomiausia, garsas sklido ne iš nugaros, t.y. ne iš įėjimo pusės .. bet iš priekio. Pasišūkalioję, nusprendė kad pagal garsą gatera greičiausiai išeina kažkur toje "pavojingoje" vietoje ties 13 piketu, kur atsiveria naujieji šuliniai.

Kai Aidas išlindo, neužilgo prie jų priėjo Jesus ir Pepe. Sako, kažkas negerai su perforatoriaus "akumu". Ar sugedęs, ar išsikrovęs...

Deja ... antroji grupė atnešė nepakrovę antro mūsų akumulatoriaus, kuris specialiai buvo paliktas krovimui. Klaidų sunku išvengti. Dėl šio nepakrauto akumulatoriaus, gaila, bet daug kas buvo nepadaryta ...

Ispanai išklausė Aido nuotykius "gateroje", ir kad įdomiai girdisi garsas. Jie nusprendė dar kartą patikrinti. Pasiėmę topo įrankius ir plaktuką stalagmitui nusidaužyti, įlindo jos apžiūrėti. Aidas neįvertino, kad plaktuko galėjo prireikti jiems patiems toliau tyrinėjant urvą ... nes planavo leistis į šulinius. Nebuvo nei kaip įgręžti varžtų, nei įkalti spitų. Sugalvojo, kad virvę kaip nors pritvirtins prie natūralių objektų. Virvė ir ta buvo vien iš gabaliukų ... nes jos tiesiog tyrinėjimams pritrūko. Pepe dar prieš tai sulaukė iki Irenos sifono, jį nufotografavo ir iškabino viską, kas įmanoma.

Kiek įmanoma, Aidas ir Aleksėjus į vieną naują įstrižai einantį (50-60 laipsnių kampų) šulinį pradėjo leistis "skalniku". Jo kraštuose buvo išsikišimai, panašūs į peilius arba ryklio dantis. Jie tiesiogine prasme pjaustė kombinezonus. Dėl to šulinys buvo pramintas "Nasrais" (rus. челюсти, isp. mandibula). Nusileidus kelis "ustupus", priėjo 10m. šulinį ... Nėra jokių akmenų, jokių atbrailų. Nieko, už ko galima kabinti virvę.

Nusprendė rizikuoti. Aidas virvę pritvirtino prie savo centrinio rapido, stipriai įsiremė, o Aleksėjus tą 10m. nusileido stoperiu. Besileidžiant, girdėjosi Aleksėjaus keiksmai, kad "peiliai" jau keliose vietose perpjovė jo plastikatą Atsisekęs nuo virvės, Liosha toliau leidosi uolomis, kol visiškai dingo Aidiui iš akių. Už kokių 15min sugrįžo atgal ir vėl Aido laikoma virve užlipo iki jo. Rezultatai: "šulinys apie 100m gylio, apačioje teka iš kairės į dešinę upeliukas, kuris dingsta siaurumoje, nepraeinamoje žmogui". Rezultatai 2: supjaustytos kombinezono rankovės, nugara, užpakalis. Liosha pasakė, kad ten daugiau nesileis.

Apie 19 val. išlindę iš šulinio, netrukus sulaukė ispanų. Gatera jie nulindo maždaug 80m, vėjas stiprus ... bet ji tiek susiaurėjo, kad reikėtų sprogdinti. Rytoj laukė sunki diena - lipti į paviršių. Buvo visuotinai nuspręsta daugiau nieko nedaryti ir eiti ilsėtis.

Evaristo buvo pasakęs tokią frazę: "Arañonera reikia gerti mažais gurkšneliais."

Ekspedicijos pradžioje šiai frazei iš viso neteikėm jokio dėmesio. O dėl kalbos barjero, dar ir ne taip interpretavom ... supratom, kad prašoma stovykloje negerti. :) Aidas lietuviškai dar mestelėjo, kad "lietuviams sausas įstatymas". :)

Pasirodo, kad prasmė yra gilesnė ir subtilesnė. Ją supranti tik susipažinęs su sistema ...

Prieš grįžtant į palapinę, Pepe su Jesus paklausė "Ar norit pamatyti kaulų?". Iš pradžių net nelabai suprato, ko jie nori ... kokie dar kaulai. Pasirodo, vienoje sienoje matosi didžiuliai suakmenėję kaulai. Stuburinio gyvūno ... Kilometro gylyje.

Nors neturėjo labai gerų įrankių, Pepe atsargiai kelis kaulus plaktuku ir raktu išknibinėjo iš sienos. Pepe, pasirodo, pagal profesiją yra fizioterapeutas - jis pasakė, kur yra koks kaulas. Koks čia priešistorinis gyvūnas nustatys paleontologijos institute.

Vakarienei sunaudavo beveik visą maistą. Jau ir taip beliko tik likučiai ...

Atsibudę apie 10val, suvalgę likučių likučius maisto ... šiaip ne taip sugrūdo viską į 5 transportinius maišus. Liko tik palapinė.

Išėjo 13.30. Vengrų dalį, kurią ėjo į priekį 2val, dabar įveikė .. per valandą. Meandre Aidas paėmė nešti du maišus ir netyčia numetė vieną transportinį į plyšį ...Stebuklingu būdu Jesus sugebėjo jį ištraukti pro apačią. Iki rampos praėjo be jokių nuotykių.

Prie rampos virvės galas kabėjo dviejų metrų aukštyje. Pirmiems lipantiems padėjo iš apačios, o Aidas

prie virvės prisegė žumą su pedaliu, o prie pedaliao prikabino transportinį maišą. Viršuje vis kažkas vyko .. nervingai visi šūkaliojosi. Aidas klausia: "Kas atsitiko?" ... Lioshos atsakymas: "Kai užlipsi, pats pamatysi"...

Ir tikrai, kai Aidas užlipo iki pirmojo persisegimo pamatė dar jo praktikoje nematyta dalyką - virvės skutus. Po to dar vienoje vietoje ... skutai. Virvės šarvas visiškai nuplyšęs, likę tik viduriniai šniūrai. Aidas lipo labai atsargiai ... rado surištą mazgą, kuris jau irgi beveik buvo prasitrynęs. Užlipus paaiškėjo, kad Aksionovas belipdamas staiga liko tik ant virvės vidinės dalies šniūrgalių ... Pepe padėjo jam užlipti toje vietoje iš viršaus nusileisdamas ir užrišdamas mazgą. Virvės pakabinimas siaubingas ... Praktiškai - jokios saugumo technikos.

Stovykloje -500m rado statinę maisto, vandens. Laimė neapsakoma ... Beveik nieko neturėjo iki ten jau kelias valandas. Pakeliui čiulpė likusius cukraus gabaliukus. O čia buvo ir sūrių, marmelado, šokolado, duonos, paštetų ir beveik visko apie ką galėjai svajoti ... Nebuvo tik cigarečių, dėl kurių Aleksejus jau aną dieną ėjo iš proto. Mat kita grupė išnešė Aido hidromaišą, kuriame buvo paskutinis cigarečių pakelis... Maisto prisikirto iki soties, ko tik norėjo. Nepaisant to, visi šioje stovykloje sušalo iki drebėjimo ... Pasikartosime, bet ten baisiai šalta ...

Nuovargis ir ilgas nemiegojimas viską suvyniojo tarsi į vatą ... Judesiai inertiški, jausmai atbukę. Nors į galą pradėjo suktis mintis... "jooo, gerai čia buvo, nejaugi tai ne sapnas ir viskas vyksta su manim iš tikrųjų???... reikia nors paskutines akimirkas pasidžiaugti urvu, juk sekanti galimybė geriausiu atveju tik po gero pusmečio...". Dėl to, paskutiniuose šuliniuose Aidas sustodavo vidury šulinio, užkeldavo aukštyn žumą, sukryžiuodavo ištiestas kojas ir atsilošęs apraišose po kelias minutes pasisukinėdavo aplink virvės ašį, bandydamas iššarvinti paskutinius laiko lašus iš ištuštėjusio atostogų butelio...

Pakeliui link žemės paviršiaus komanda dar nuklydo ne tuo išėjimu. Patys nusistebėjo, kai sužinojo, kad juda link Foratin/Foraton. Be to, kaskadose smagiai iki ausų išsiterliojo moliu, į 6 metrų plyšį įmetė transportinį su Pepės fotoaparatu, kurį vos ištraukė ... ir galų gale po 16val. lipimo A&A pasiekė S1 išėjimą.

Švito. Spindėjo ryškus mėlynas dangus, o kalnų viršukalnėse pradėjo žaisti pirmieji saulės spinduliai. Nepaprastai gražios spalvos .. ir kažkodėl įsidėmėjo ruda ir žalia ...

Apačioje matėsi mieganti stovykla. Ir trys mažytės figūros ... Evaristo ir jau sugrįžę Jesus ir Pepe. Trys Homo sapiens rūšies individai nuo S1 atrodė tik mažos skruzdėlytės. Kokie mes vis dėlto esame nereikšmingi prieš šį didingą pasaulį.

Basta.